

VOS

Voor mijn kinderen

Mei 1962

Proloog

Zo snel ik kan, beweeg ik me door de sluier van regen. Er is geen tijd om te kijken waar mijn voeten veilig kunnen landen. Geen moment om stil te staan bij pijnlijke steentjes, striemende takken, brandnetelbladeren. Buiten adem kom ik aan bij het fietsenhok, ik trek de haak omhoog en druk de lip naar beneden. De deur weigert open te gaan.

Ik probeer het nog een keer, misschien klemt hij.

Ook nu geeft de deur niet mee. Hoe kan dit? Daarachter liggen mijn rugzak met mijn spullen, mijn kleren, mijn geld.

Een golf paniek schiet door mijn lijf. Rustig blijven. Helder blijven nadenken is in dit soort situaties cruciaal. Ben ik te vroeg? We hadden toch op dit tijdstip afgesproken?

Voor het eerst kijk ik achterom of niemand me gezien heeft. Het kasteel tekent zich af als een monsterlijke schaduw tegen de nachtelijke hemel. Enkel de lamp in het trappenhuis brandt. Hij vormt een lichtzuil die het bouwwerk in tweeën splijt. Verder is het er onbeweeglijk donker. Wat moet ik doen?

Zacht klop ik op de deur, misschien is hij al binnen.

Geen reactie.

Plots klinkt achter me een snerpend geluid. Meteen schiet ik de struiken in, op zoek naar beschutting. Vanaf mijn schuilplek kijk ik naar het kasteel. Precies wat ik dacht. Het is het geluid van het dienstdeurtje waardoor elke maandag en donderdag de voorraad wordt aangevuld. Ik zie hem in een regencap door de lage deur komen, zijn schouders gebogen over iets wat hij in zijn handen heeft.

Vanuit mijn gehurkte positie zie ik dat hij dichterbij komt.

Het begint harder te regenen. Mijn nachtpon plakt aan mijn huid, druppels prikken in mijn ogen. Pas wanneer zijn schaduw vlak bij me is, kan ik de mand zien waarin hij de baby heeft gelegd. Opluchting, het zal allemaal goed komen. Hij is nu vlak bij me, de capuchon bedekt zijn gezicht. Ik strek mijn armen uit.

'Geef maar,' fluister ik. De mand weegt zwaarder dan ik verwachtte. Trillend hef ik het dekentje op en kijk in de dode ogen. Pas dan dringt het tot me door.

Geschokt kijk ik op.

'Zorg ervoor dat je nooit meer terugkomt.' Een bliksemschicht beschijnt het gezicht dat me aankijkt.

'Wacht, dit kun je me niet aandoen,' zeg ik, maar hij heeft zich al omgedraaid.

Rennend, terug naar het kasteel, overstemt de donder zijn kreten. 'Halt, blijf staan!' Niet luisteren, geen gehoor geven aan het bevel. Ik moet de voorzijde zien te bereiken, alarm slaan door aan het koord van de bel te trekken, zo hard ik kan. Als ze wakker zijn, kan mij niks meer gebeuren.

De kreten achter me worden luider.

Mijn benen hebben allang besloten wie hier gered moet worden. Ik wilde enkel vluchten met haar, weg van deze onheilsplek. Zij maken mij verantwoordelijk, maar ik zweer het: ik was het niet. Kan het mij verweten worden dat ik het als eerste begreep? Ik had door dat ons maar één lot wachtte.

Bijna ben ik bij het kasteel. Ik zal alles opbiechten, alles wat er is gebeurd en alles wat werd verzwegen om de zogenaamde goede vrede te bewaren. Maar goede vrede bestaat niet zolang er geheimen zijn.

Terug naar jou, mijn vriendin, jij zal me helpen, dat weet ik zeker. Dat heb je altijd gedaan, ook toen ik jou... Niet aan denken. Ik heb jou nooit in de steek gelaten, nooit in de steek willen laten. Het was pure afgunst. Nog even en ik ben er. Dit zijn de laatste meters. Nog twintig, hooguit. Tien...

Een nieuwe roffel in de lucht zorgt ervoor dat ik plotseling vertraag. Het lijkt of de donderslag in mijn benen is geschoten, me verlamt. Er brandt iets in mijn rug, als een vuurpijl. Negeer de pijn! schreeuwt mijn binnenste.

In gedachten ren ik door, nog vijf, vier meter, maar mijn lijf zakt in elkaar. Mijn gezicht raakt de aarde, ik open mijn mond, er volgt geen geluid.

Een jaar eerder

1

Isabel

Het voorjaar begint eindelijk aan kracht te winnen. De lucht is knisperend fris en nieuwe blaadjes aan de bomen ontrollen zich voorzichtig. We spelen Levend Stratego in de bossen rondom ons kasteel. Ik ben in opperste concentratie, want vandaag ben ik de maarschalk, de hoogste van alle rangen. Achtereenvolgens schakel ik een luitenant, een mineur en een verkenner uit. Waar ik voor moet oppassen is de spion, en dat is vooral een kwestie van niet opvallen. Van boom tot boom waag ik me voorzichtig in het kamp van de tegenstanders, op zoek naar hun vlag, terwijl ik de overgebleven spelers nauwlettend in de gaten houd. Het bos is nog vrij kaal, alleen de dikste boomstammen en een enkele dichtbegroeide struik bieden voldoende beschutting om je achter te verbergen. Maar je onzichtbaar maken zit vooral in je hoofd, weet ik. Met de juiste geesteshouding kun je jezelf laten verdwijnen.

Wie zich totaal niet kan wegtoveren, is mijn vriendin Victoria. Van achter mijn eik zie ik dat ze zich door een groepje heeft laten omsingelen en wordt getikt. Ik moet erom grinniken. Ze is vaak als een van de eersten af.

Plotseling schiet Paul langs mij heen.

‘Psst!’ doe ik, waarna hij zich omdraait en mij met een vurige blik aanstaart. Gaat hij mij tikken of ik hem? Zijn donkere kraalogen schieten nerveus heen en weer. Nervositeit is een teken van zwakte.

Snel tik ik hem op de schouder.